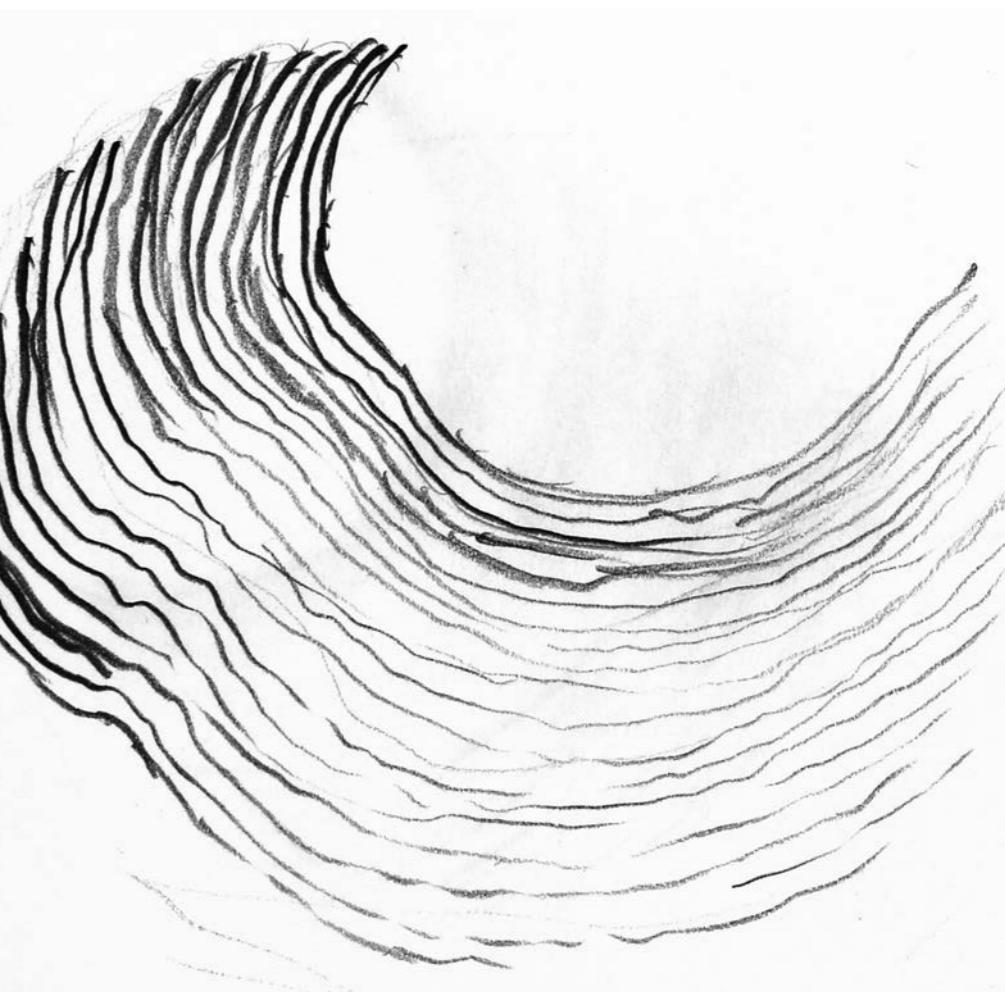
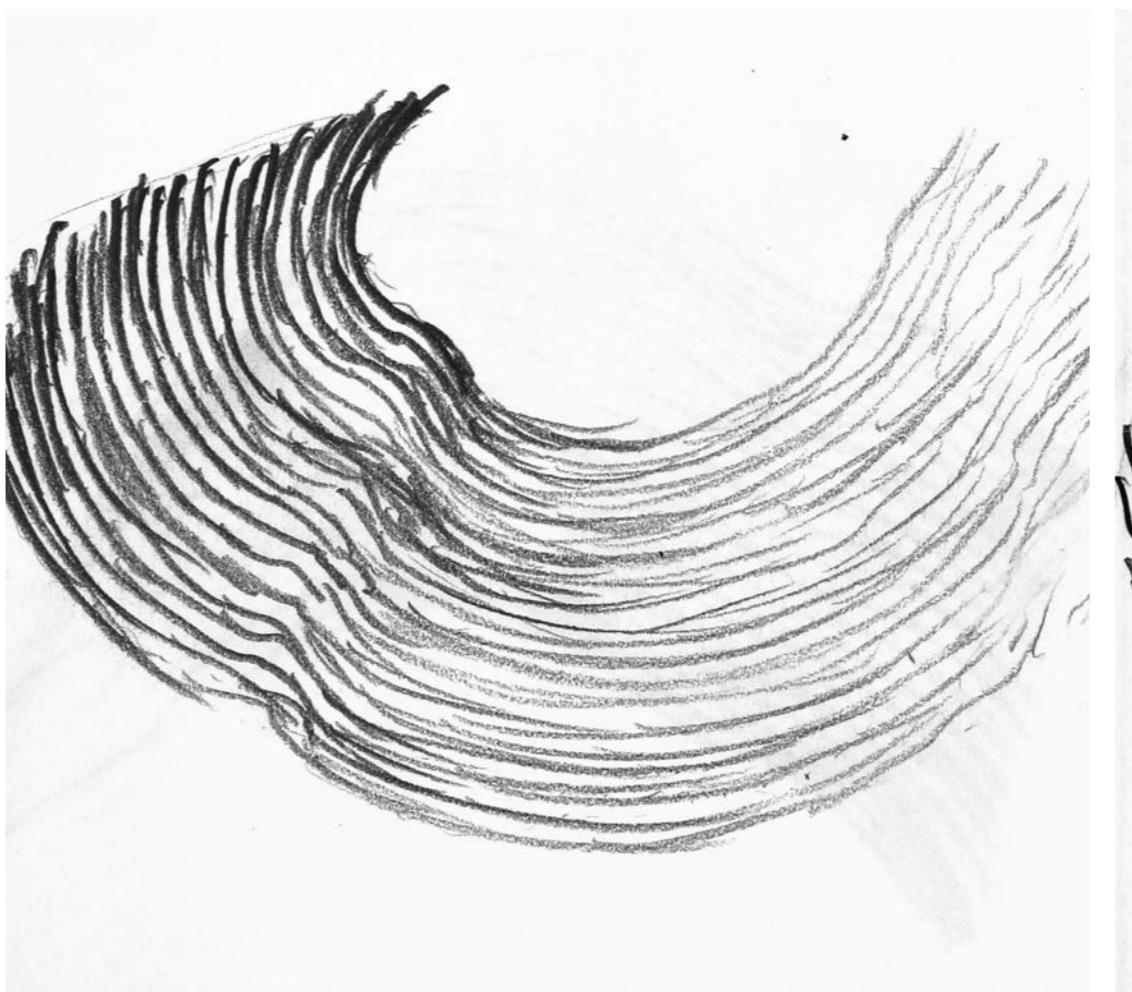
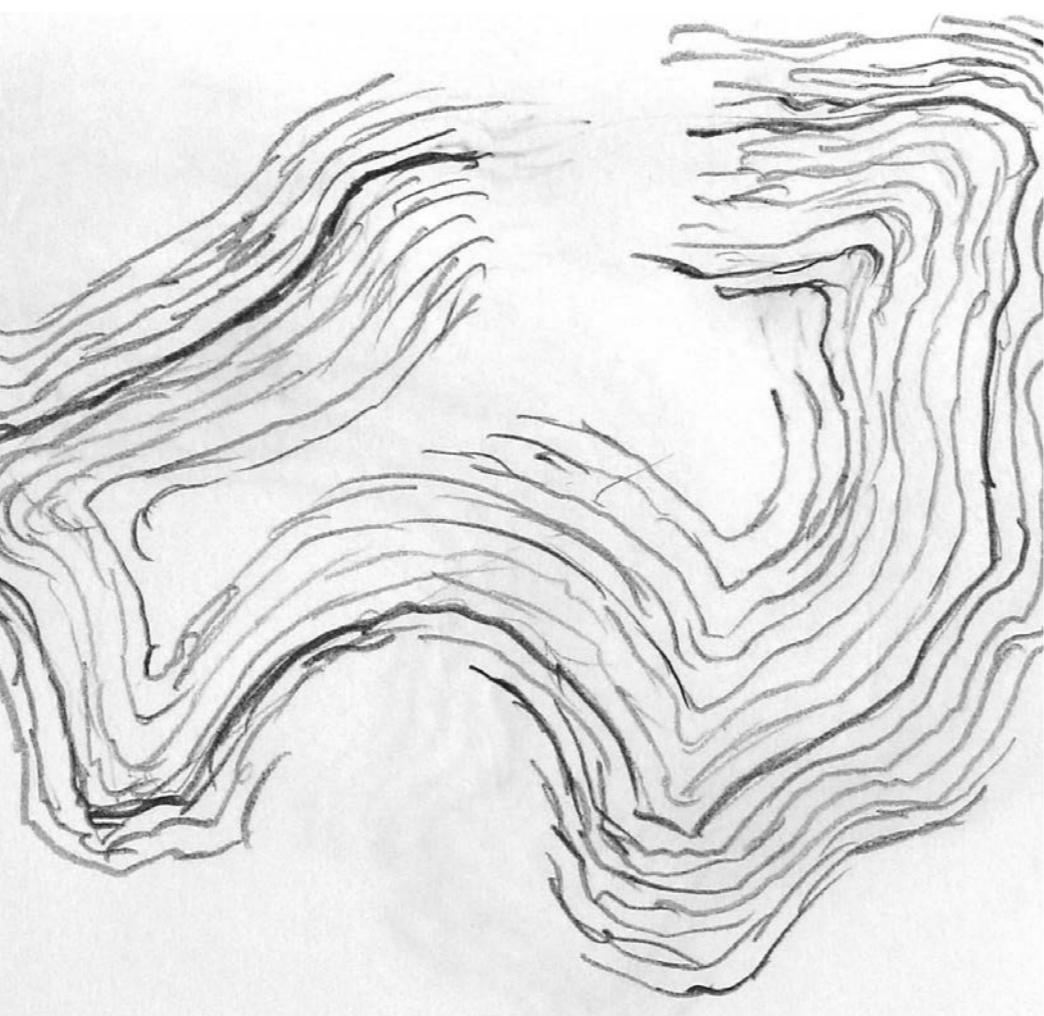
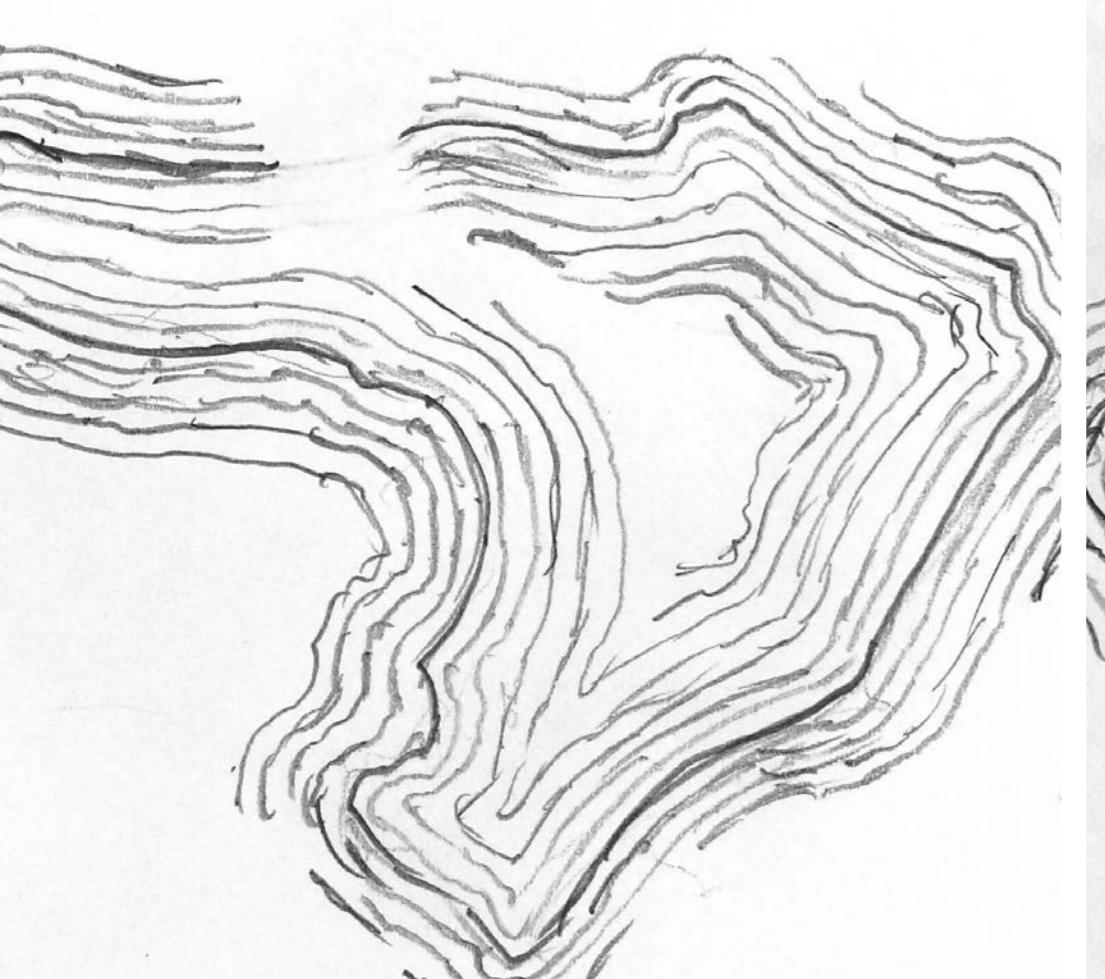
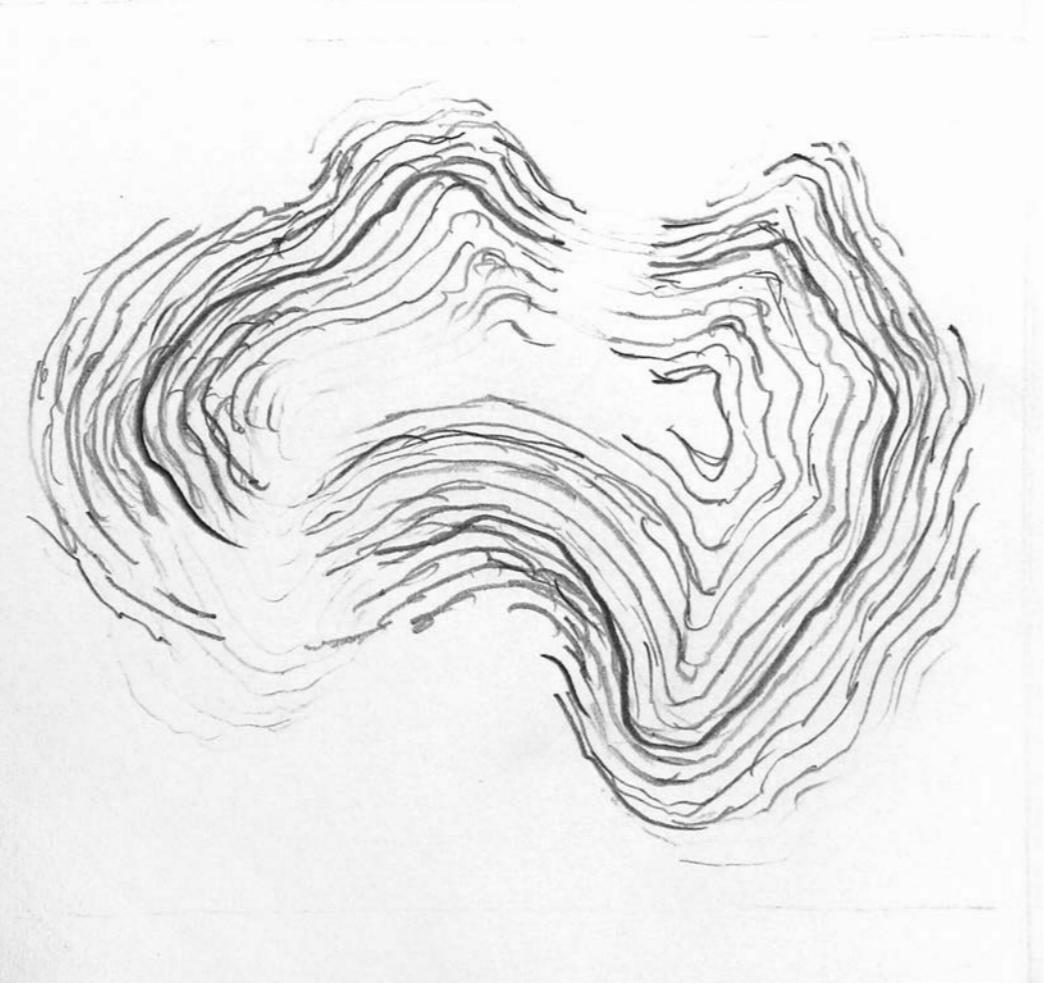
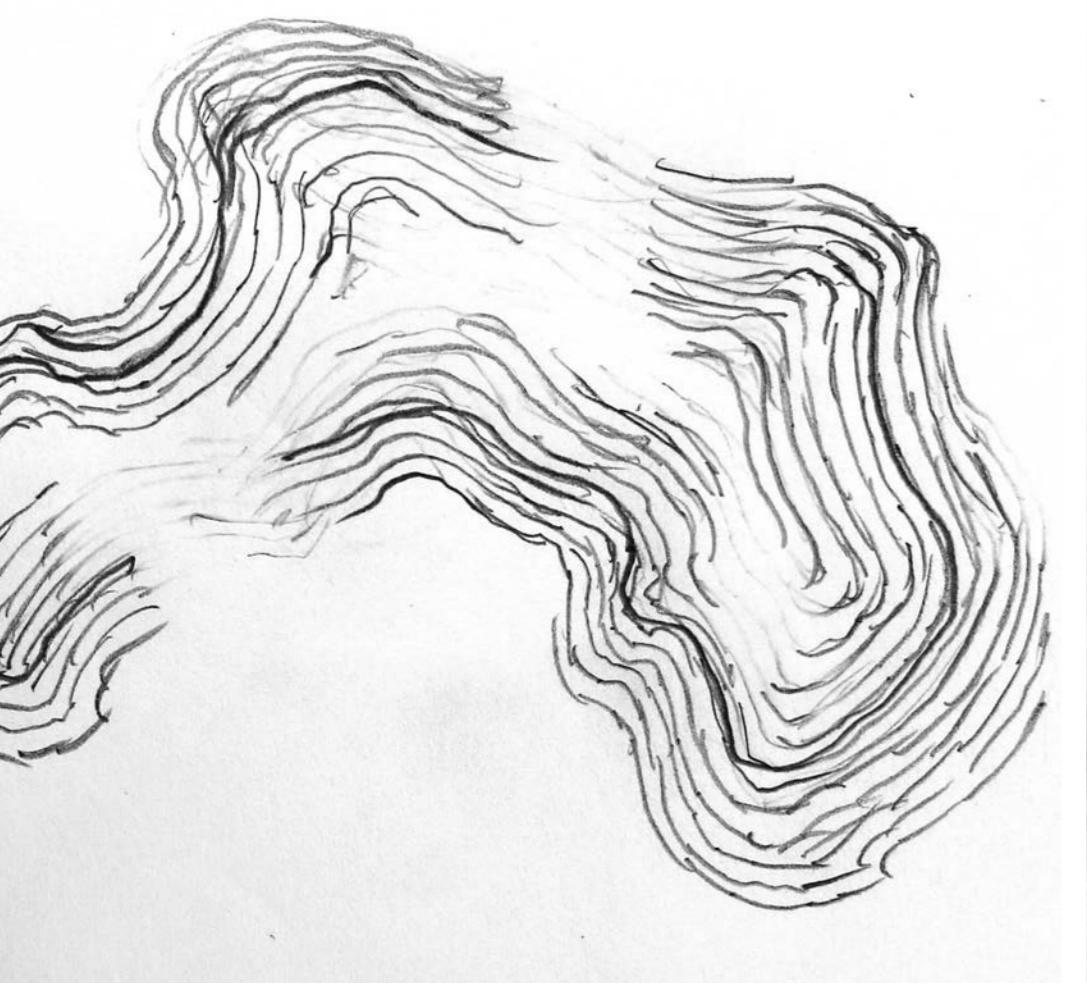

Guillem Nadal. Projecte per a una illa

t6-t.4

Guillem
Nadal.
Projecte
per a
una illa

Lengua de tierra

Iván de la Nuez

Las ruinas nos remiten a las ciudades, las economías, las ideologías, las civilizaciones.

Lo mismo nos evocan a los egipcios que al crack de 1929. Al Coliseo romano y las construcciones mayas.

A las (antiguas) ruinas arquitectónicas griegas y a la (actual) ruina financiera griega.

No encontramos ruinas naturales, porque ni los

animales ni los bosques ni los océanos se arruinan por sí mismos.

Arruinarse es, en fin, un acto humano: demasiado humano.

Fue inventar el fuego y ya estábamos inventando la ruina. Por eso, tal vez, Walter Benjamin nos alertaba de que, por cada ruina que mencionáramos, habláramos también del fuego de su

fundación. También nos advirtió que no hay acto de civilización que no sea al mismo tiempo un acto de barbarie.

Y nosotros podríamos añadir que no hay iniciativa de la civilización que no traiga consigo alguna devastación de la naturaleza.

Somos los bárbaros de nuestro hábitat. A base de esquinar

la vida natural en nombre de esta civilización cuyas palabras ya comenzamos a conjugar en pasado. En la lengua muerta del futuro próximo, surgida en aquellos tiempos remotos del libro, la palabra, la pintura.

Mientras, la colonización del último bastión de la naturaleza sigue su ritmo, persistiendo en esa obsesión por conquistar la última lengua de tierra

a la vista. En el camino contrario, se emplaza la obra de Guillem Nadal. Desde ella, se nos permite entender de otra manera lo que significa, precisamente, ese “ganar una lengua de tierra”. Una frase que, literalmente, nos habla de ganar un lenguaje para el mundo. Acaso un idioma natural en el que no quede olvidada la palabra “auxilio”.

Projecte per a una illa

Guillem Nadal

24-10-16

24-10-16. T.M.T. 190 x 250 cm. S.T.

6-2-17. T.M.F. 190 x 200 cm. S.T.

9-1-13. T.M.T. 190 x 300 cm. S.T. Col·lecció Sant Francesc Hotel Singular, Palma de Mallorca

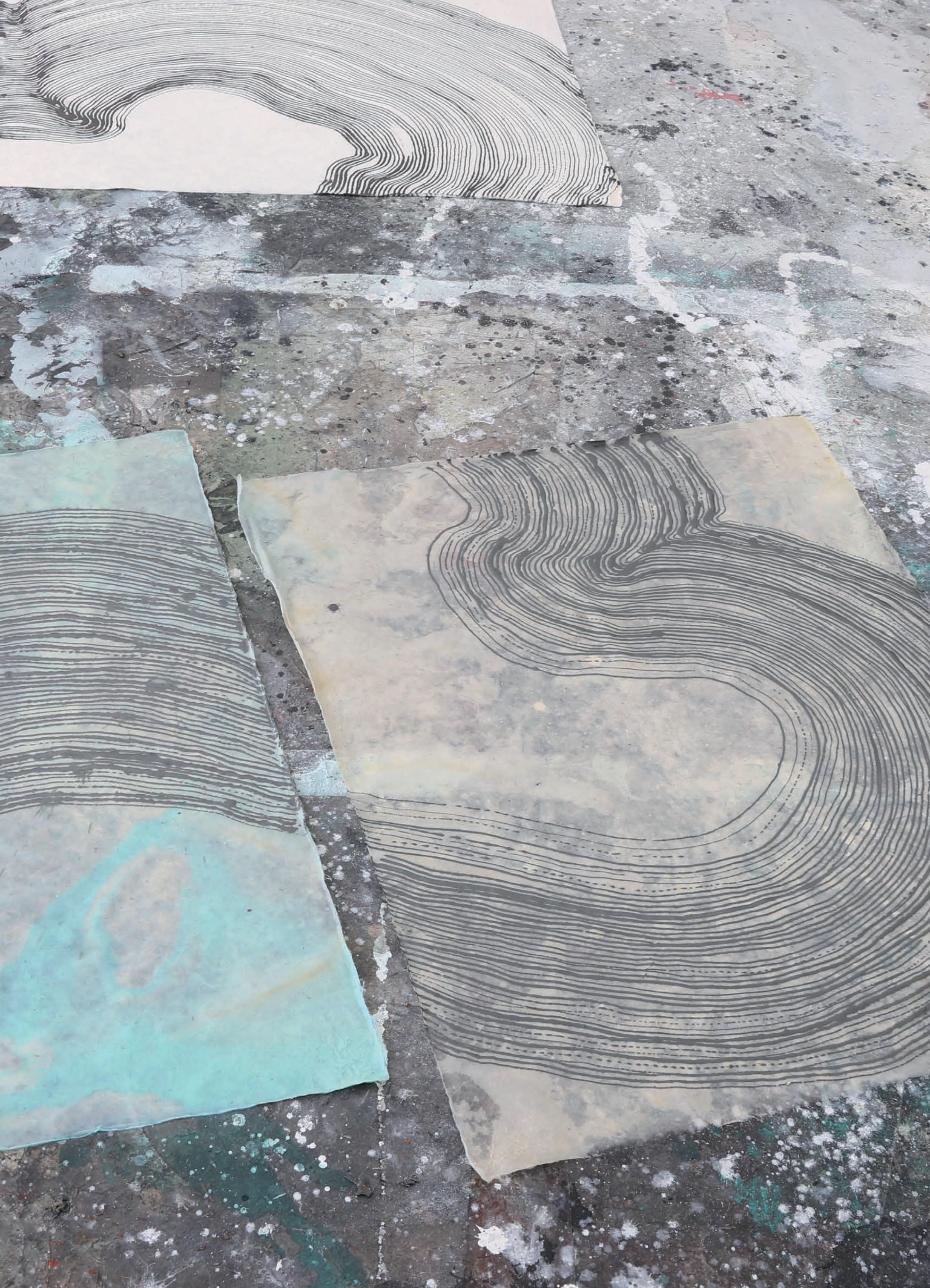
27-7-15

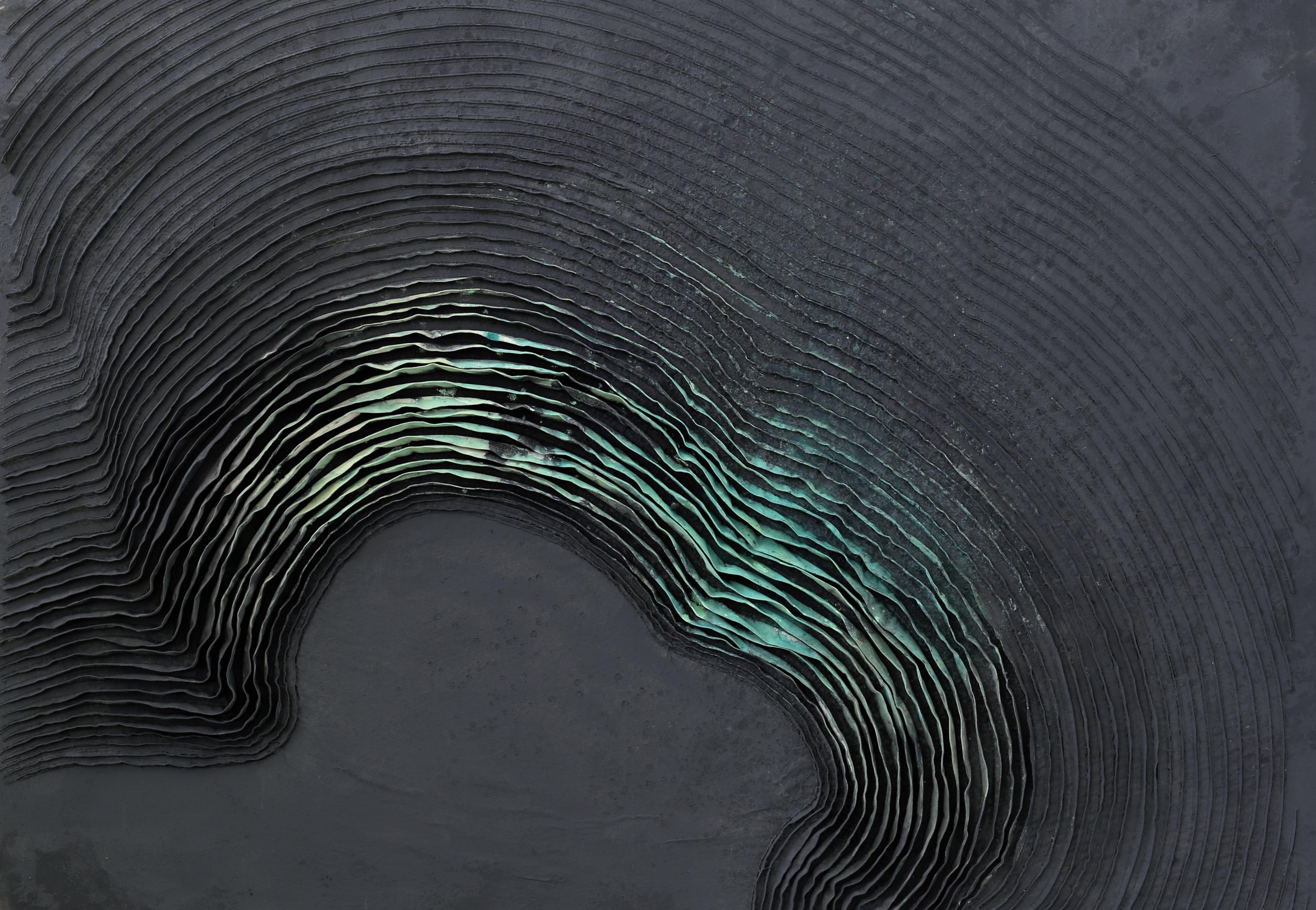
27-7-15. T.M.F. 190 x 200 cm. S.T.

13-5-16

13-5-16. T.M.T. 190 x 200 cm. S.T.

29-1-17. T.M.T. 170 x 170 cm. S.T.

1-2-17. T.M.T. 190 x 200 cm. S.T.

Les illes són un palafit
sostingut per les cames
d'una aranya submarina
i un ossam d'ullastre.
El cor de l'aranya és blanc.

Cartografia marítima del desig,
la casa de la vida
i el laberint de la mort.

José Carlos Llop

L'arena és sal i sucre candi:
l'aigua blanca és l'ànima del gel,
que no té ànima.

Al nord la neu dibuixa mandales,
que aquí ens arriben amb les ones
de la mar.

I el laberint està fet de columnes
de calabruix.

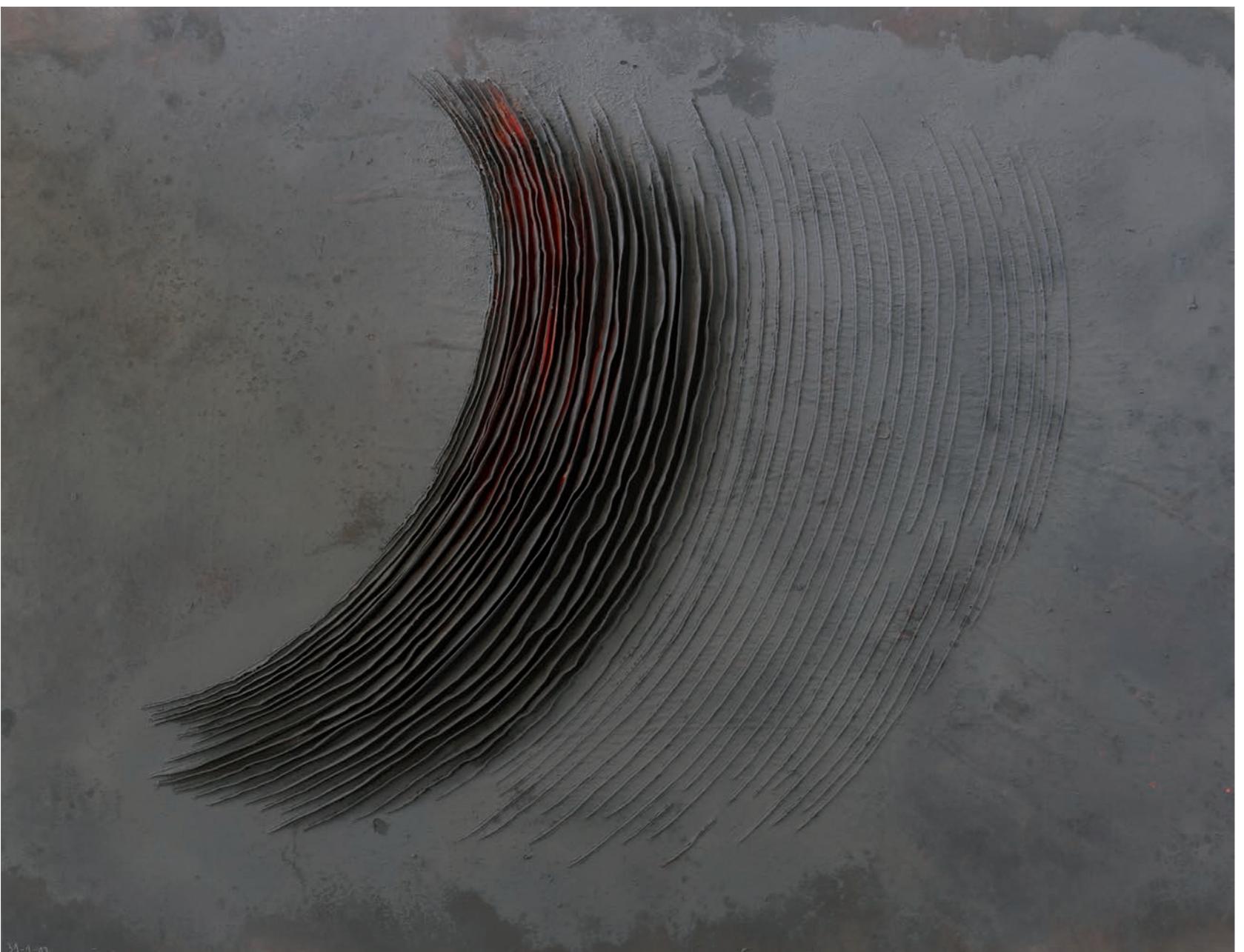
José Carlos Llop

22-12-14

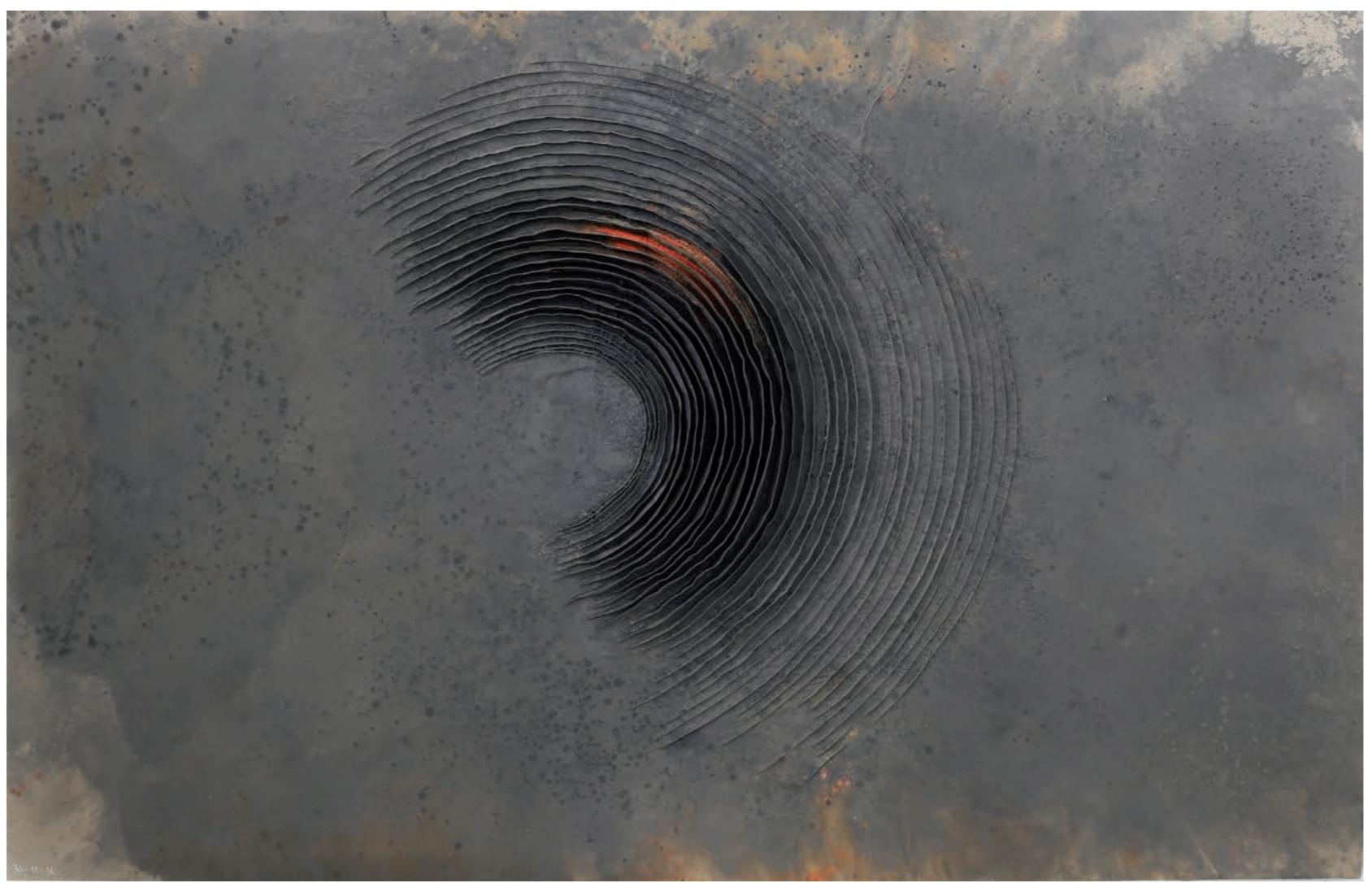
22-12-14. T.M.T. 190 x 300 cm. S.T.

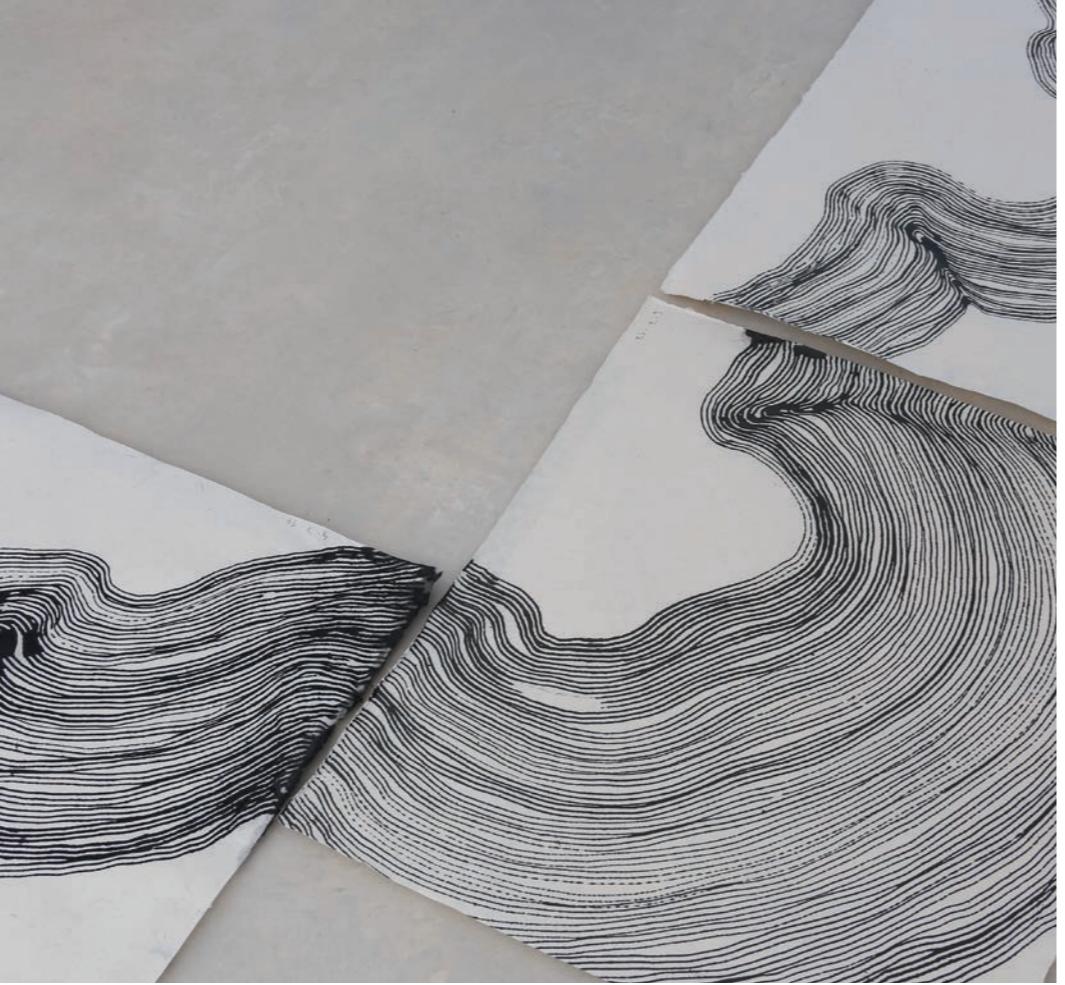
31-1-17. T.M.T. 190 x 250 cm. S.T.

31-3-11
24-10-16. T.M.T. 190 x 200 cm. S.T.

30-11-16. T.M.T. 190 x 300 cm. S.T.

Mapa per L. T.M.P. 70 x 90 cm.

23-12-13. T.M.P. 100 x 145 cm. S.T.

3-1-17. T.M.P. 90 x 150 cm. S.T.

31-1-15. T.M.T. 190 x 600 cm (diptic). S.T. Col·lecció Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca)

Mueang Samut, Tailandia, 2016

Llengua de terra

Iván de la Nuez

Les ruïnes ens remeten a les ciutats, a les economies, a les ideologies, a les civilitzacions. Ens evoquen, de la mateixa manera, tant els egipcis com el crack de 1929. El Coliseu romà i les construccions maies. Les (antigues) ruïnes arquitectòniques gregues i la (actual) ruïna financera grega.

No trobam ruïnes naturals, perquè ni els animals ni els boscs ni els oceans s'arruïnen per si mateixos. Arruinar-se és, al capdavall, un acte humà: massa humà.

Va ser inventar el foc i ja inventàvem la ruïna. Tal vegada és per això que Walter Benjamin ens alertava que, per cada ruïna que esmentassim, parlàssim també del foc de la seva fundació. També ens advertí que no hi ha acte de civilització que no sigui al mateix temps un acte de barbarie.

I nosaltres hi podríem afegir que no hi ha iniciativa de la civilització que no comporti alguna devastació de la natura. Som els bàrbars del nostre hàbitat. A força d'arraconar la vida natural en nom d'aquesta civilització les paraules de la qual ja començan a conjugar en passat. En la llengua morta del futur pròxim, sorgida en aquells temps remots del llibre, la paraula, la pintura.

Mentrestant, la colonització de l'últim bastió de la natura segueix el seu ritme i persisteix en aquesta obsessió per conquerir l'última llengua de terra a la vista. En el camí contrari, s'emplaça l'obra de Guillem Nadal, des de la qual se'n permet entendre, d'una altra manera, el que significa, precisament, aquest "guanyar una llengua de terra". Una frase que, literalment, ens parla de guanyar un llenguatge per al món. Tal vegada un idioma natural en el qual no quedí oblidada la paraula "auxili".

Mother Earth's Tongue

Iván de la Nuez

Ruins bring us back to cities, economies, ideologies and civilizations. They can equally evoke both images of Egyptians as well as the crash of 1929; of the Roman Coliseum or of Mayan structures; of (ancient) Greek architectural ruins or of the (current) financial ruin of Greece.

We can find no natural ruins; because neither animals nor forests nor oceans lay waste to themselves of their own accord. Ruination is, at the end of the day, a human act: all too human in fact.

No sooner had we discovered how to make fire than we created ruins. This is why, perhaps, that Walter Benjamin warned us that for every ruin we remark on, we speak also of its founding fire. He also warned that there is no act of civilization that is not also an act of barbarism.

To that we could add that there are no schemes dreamt up by civilization that do not come along with some kind of devastation of nature. We are the barbarians of our habitat, by cornering wildlife in the name of our civilisation, whose words are already being used in the past tense. In the dead tongue of the near future, that emerged in those bygone times of the book, the word and the painting. Meanwhile, the colonization of the last bastion of nature follows its course, insistent in its obsession of conquering that last tongue of land that stands out. On the opposite course lies the work of Guillem Nadal. From its perspective we are able to understand differently what is really meant by this "gaining of Earth's tongue". A phrase that literally speaks of gaining a language for the world. It might even be a natural language where the word "help" is not consigned to oblivion.

Die Sprache von Mutter Erde

Iván de la Nuez

Ruinen künden von Städten, Wirtschaftsgefügen, Ideologien und Zivilisationen. Sie beschwören Erinnerungen an die Ägypter herauf, genauso wie an den Börsenkrach von 1929. An das Kolosseum in Rom und die Bauwerke der Maya. An die (antiken) architektonischen Ruinen Griechenlands und an die (derzeitige) griechische Finanzruine.

Wir finden keine Ruinen natürlichen Ursprungs, denn weder Tiere noch Wälder oder Ozeane richten sich selbst zugrunde. Sich zu ruinieren ist letztendlich menschliches Handeln: zu menschlich.

Man lernte, Feuer zu nutzen, und lernte damit auch, Ruinen zu schaffen. Vielleicht warnte uns deshalb Walter Benjamin, dass, wann immer wir auf eine Ruine verweisen, wir auch gleichzeitig vom Feuer ihrer Erschaffung sprechen. Er wies auch darauf hin, dass es keinen zivilisatorischen Akt gebe, der nicht zugleich auch ein barbarischer Akt sei.

Und wir können hinzufügen, dass es kein zivilisatorisches Handeln gibt, das frei von jeglicher Umweltzerstörung ist.

Wir sind die Barbaren unseres Lebensraums. Die Einengung natürlichen Lebens, dessen Namen wir schon beginnen, in der Vergangenheit zu verwenden, im Namen dieser Zivilisation. In der toten Sprache der nahen Zukunft, die in jenen vergangenen Zeiten des Buches, des Wortes und der Malerei entstand.

Während die Besiedlung der allerletzten Naturbastionen weitergeht, beharrlich in dieser Besessenheit, auch noch die letzte sichtbare Landzunge zu erobern. Dem entgegengerichtet ist das Werk von Guillem Nadal. Es erlaubt uns, auf eine andere Art zu verstehen, was genau es eigentlich bedeutet, dieses „eine Landzunge zu gewinnen“. Ein Ausdruck, der uns buchstäblich vom Gewinn einer Sprache für die Welt erzählt. Vielleicht eine naturbewusste Sprache, in der das Wort „Hilfe“ nicht vergessen ist.

"Projecte per una illa" ~~Projecte~~
Projecte que neix el 2006, que no es
fia cap 2011 que agafa forma, — certs poble
uns temps fous que se retrarien uns anys —
Partint de la ment, el coneixement, l'h
el fi — com a centre de l'obra, i' lo
us experiències nous, tal com vi torri
els nolis d'un cervell, se crean cayes
exceptives, de llums i ombres, — de
màs i incerteses — que una al
contat de l'altra a la Baix confirmant
un espai, una illa, un lloc
segur, un paisatge, qui fan una terra
que d'ens sempre marca Balí

Aquest llibre es va acabar d'imprimir en el mes d'octubre de 2017 a Imprenta Bahía de Palma.
S'han editat 600 exemplars en paper cyclus offset reciclat de 300 grams
dels quals s'han realitzat dues sèries de 50 il·luminats per l'artista, signats i enumerats.

Edita: Pelaires Centre Cultural Contemporani. C/ Can Verí, 3 · Palma de Mallorca · T. 34 971 72 03 75 · info@pelaires.com · www.pelaires.com

Textos: Iván de la Nuez, José Carlos Llop. Fotografies: Eulalia Piera, David Bonet (Foto Col·lecció Sant Francesc Hotel Singular). Disseny gràfic i maquetació: Ramon Giner. Impressió: Bahía indústria gràfica. Dipòsit Legal: PM 1509-2017

© Dels textos, les imatges, les traduccions i l'edició, els autors

Amb el suport de:

